

**Recenze na knihu S. Runcimanu „Sicilské nešpory“
(The Sicilian Vespers)**

„Sicilské nešpory“ – to je kniha napsaná anglickým dějepiscem S. Runcimanem, která věnovaná velké události ve středověké evropské historii XIII st. – povstání obyvatelstva Sicílii proti vlády Francouzů, které řídili jimi, známé pod názvem „Sicilské nešpory“ v roce 1282.

S. Runciman je autor knih, které už dlouho jak získali jméno klasických: «Pád Cařihradu» "Historie křížových výprav", "Dějiny první Bulharské říše". "Sicilské nešpory" byla spojením mezi historií jednotlivých středomořských zemí. Runciman jen částečně věnoval pozornost právě nešporům, on má zájem o historii celého Středomoří. Dá se říci, že autor napsal historii mezinárodních vztahů v Evropě v 13 st. Autor jednu za druhé zkoumá události, které se odehrály ve Francii, Německu, Anglii, Itálii a Španělsku. Na stránkách této knihy můžeme se potkat nejznámějších postav středověké Evropy - německý císař Fridrich II. Štaufský, Rudolf I. Habsburský, byzantský císař Michael Palaiologos, Ludvík IX. Francouzský a Karel I. z Anjou.

Samozřejmě, události 30. března 1282 roku měli dlouhou prehistorii. V 13 století, celou Itálii roztrhávali na části Svatý stolec a německé císaři. Nejvyšší bod napětí byl dosažen během panování císaře Fridricha II v letech 1220-1250. Prakticky v každém městě a v každém regionu existovali strany jeho přívrženců a stoupenců papežství. Řím, po smrti Fridricha II, se rozhodl zavolat na pomoc mocného spojence - Karla I. z Anjou, bratra krále Ludvík IX. Francouzský. Po 18 letech, dokud poslední s dynastie Hohenštaufových zemřel na popravišti. Králem Sicílie se stál Karel. On toužil o moc, kdy viděl úspěchy svého bratra. Cesta k trůnu byla krutě ušlapaná po hlavách konkurentů, povstání, včetně Sicílie, surově potlačeno. V svých snech, nový král chtěl vytvořit svůj vlastní Středomořský stát, proto on plánoval podřídit si Byzance a Jeruzalém.

Jasně, že velký projekt potřebuje spoustu peněz. Karl se rozhodl se držet daňového systému svého předchůdce, Fridricha II, i když slíbil Papežovi snížit finanční tlak na obyvatelstvo. Kromě toho Francouz, pomocí svých vlastních zákonů, zkonfiskoval část země místního obyvatelstvu a rozdělil ji mezi svými stoupenci a krajany. Na závěru, Karel uspořádal země, upravoval obchod, postavil silnice, loďstvo. Král osobně se ponořil do všech věcí, neustále jezdí po zemi. Ale krutou vládu Italové nemohli porozumět, zejména proto, že hlava státu byl cizinec. A všechny vyšší úřady zastávali Francouzi nebo Provensálci.

V roce 1281, po změně několika papežů, a to byli přátelský a zlobné ke Karlovi, král opět výrazně posílil svou politickou pozici. On výrazně zlepšit svoje finanční situaci. Zdálo by se, že je čas se připravovat na rozsáhlou kampaň proti Konstantinopole. V dubnu 1282 spojenectví s účastí Benátčanů a římského císaře Filipa musela se začít. Ve stejný čas Papež všemi možnými způsoby tlačil na zástupci Byzance, nutil jich ke kapitulaci pod jeho vlast. Byzantský císař Michael, který byl ze všech stran obklopen nepřáteli, s hrůzou očekával jaře 1282, kdy armáda Karla musela opustit italskou přístav.

Na počátku roku 1282 Karla I. z Anjou byl nepochybně největší panovník v Evropě. On byl uveden králem Sicílie, Jeruzaléma, a Albánie, Hrabem Provence, Forcalquier, Anjou a Maine,

regentem Achajského knížectví, suzerenem Tuniska a senátorem Říma. Vnuk se připravoval k získávání Arelatského království, brzy musela padnout Byzance. Vybavilo se starobylé proroctví o jakýmsi Karle, potomku Karla Velikého, který se stane vládcem celého světa a provede úpravy křesťanskou církví. Nicméně, král zapomněl na svých vnitřních nepřítelích. Oni, včetně vyhnanců ze Sicílie, sídlili v Barceloně.

Sicilane osobně se setkali s Michaelem v Konstantinopoli. Císař dal Italovým velkou sumu peněz. Spiklenci přitahovali na své stranu Papeže, hrající na jeho lakotě a starých urážkách ke Karlovi. Výsledkem byl dopis duchovní osoby královi Pedru Aragonskému, ve kterém se poskytovala plná moc o osvobození Sicílie od francouzské vlády. Jako výsledek, touto dobou Karel připravoval kampaň proti Byzantské Říši, ale proti němu se připravovala kampaň Aragonců, bohatě vybavovaný zlatem z Konstantinopole.

Také, hlavním cílem spiknutí bylo vyvolat domácí nepokoje v Itálii. Ale tady v její kontinentální části velké nespokojenosti o činnosti Karla nepociťovali. On vždy žil v Neapoli a kontroloval ekonomie v okolí. Ano, tam byly vysoké daně, ale se rekonstruovali přístavy, obchod se rozvíjel, a Italové ještě získávali funkce, i když v jiném vlastnictví. Úplně jiná situace byla s Sicílií. Král nevěřil místnímu lidu, s vědomím, že byli povstání na začátku jeho panování. V regionu ekonomika nebyla podporována, Karel sám byl tam jednou, kdy cestoval. Také na ostrově bylo mnoho Řeků, kteří se nechtěli podporovat krále v jeho kampani proti svým soukmenovcům. Karel nevzal v úvahu, že Sicilanovi - nejlepší spiklenci v Evropě. Dnes dokonce se nezůstalo žádných záznamů o organizování spiknutí, ale nějak na ostrov byli dodány peníze, zbraně, pracovali Aragonské a Konstantinopolské agenty.

V roce 1282, Velikonoce přišli brzy, 29. března. Sicílie vypadala uvolněně tím spíš, že v přístavu Messina královská námořní flotila byla v plné bojové pohotovosti. Na straně francouzského lidu nezaznamenali žádné nepřátelství, ale za tradičními písněmi a tanci se skrývala napjatá atmosféra. V hlavním městě království, Palermo, před kostelem Ducha Svatého, občané se připravovali na večerní bohoslužbu. Ale pak najednou se objevila delegace francouzských úředníků, kteří se rozhodli účastnit se na festivalu. Oni byli veselí a opilý. Jeden královský seržant vytáhl z davu mladou ženu, stává veřejně se domáhat jí. To nemohl vydržet její manžel, který bodl nožem pachatele. Francouzi spěchali potrestat Sicilanovi, ale najednou se objevili uprostřed rozhněvaných a ozbrojených občanů. Bití cizinců bylo krátkým a krvavým - ani jeden z nich nepřežil. Mezitím, zvon kostela Ducha Svatého, stejně jako ostatní kostelní zvony zazvonil na nešpory. S tímto zvukem hlasatele běžel ulici města vyzvali k povstání. Okamžitě se začaly objevovat všude zlobí ozbrojené muži, kteří začali vraždit Francouze jeden za druhým. Nelitovali dokonce i místní ženy, které byli vdané na zástupcích krále.

Když Karel dozvěděl o událostech na Sicílii, se rozzuřil. Protože jeho kampaň proti Konstantinopole bude odsunuta. Král nejprve nedocenil závažnost toho, co se děje, věřil, že místodržící bude moci vypořádat s hrstkou povstalců. Následné povstání v Messině a porážka královského loďstva dovolili přeceňovat situaci. A král začal ochraňovat své království. Kampaň proti Byzanci byla zrušena, všechny síly nahromaděné v italských přístavech byly poslané do Messinské úžiny. V čele armády byl sám Karel.

Spiklenci doufali, že pomůže Aragonie. Ale Pedro plánoval útok na Sicílii po odchodu Karla do Byzance, tak brzy povstání se nehodilo do jeho plánů. V důsledku Aragonie poslala jejich nahromaděné síly do Alžírsko pod záminkou křížové výpravy. Lstivý král očekával delegace

vzbuzujících Sicilanů, kteří zavolali mu, aby se stal vládcem. 30. dubna 1282 Aragonské vojsko se vylodilo na ostrově. Povstání se změnilo na válku. Za pět dní Pedro byl korunován, a Karel brzy rozvázně odstoupil na pevninu Itálie, a nebyl schopen porazit Messinu.

Následujících několik let proběhli v bitvách - Itálie ponořila do chaosu. V 1285, Karel z Anjou zemřel, a pak Pedro Aragonský, co dále komplikovalo politickou situaci. Válka trvala až do 1302, kdy unavené strany podepsali mírovou smlouvu, která dala Sicílie nezávislost od dynastie Angevin.

Sicilské nešpory je jasnou stránkou v historii ostrova. Touha místních lidí po svobodě pomohla vyhrát válku. Sicilani opakovaně oznamovali, že nebudou podporovat kompromisní řešení, které vrací jich k francouzské moci. V důsledku nového století Sicílie byla svobodným a nezávislým královstvím, i když nebyla bohatá a nehrála roli v politice Evropy, ale docela spokojená. Historie boje svobodmilovného národu pro svoje nezávislost se odráží ve slavné opeře Verdiho "Sicilské nešpory", na tuto tématu napsané několik známých obrazů. Události v 1282 radikálně změnili osud Evropy, protože veliká Středomořská říše Karla z Anjou tak se neuskutečnila.

Kniha „Sicilské nešpory“, je jedno z mých nejoblíbenějších děl středověké historie - je dramatické, strhující, spojující spoustu klíčových hráče v Evropě na konci 13. století, a Runciman vypráví příběh velmi dobře. Obrovský počet postav stačí, aby potřebovat několik genealogických stromů rodinných dynastií, a on byl schopen dobře vybalancovat a popsat tak, aby vše se nezdálo příliš složité. Pokud chcete vědět, co se dějelo ve Středozezemním moři během pozdního středověku, je to skvělá kniha na čtení.

Knihám S. Rancimena přivlastněný obraznost vyprávění, podrobný a barevný popis detailů, co dělá jich dostupnými pro širší publikum. Není výjimkou a "Sicilské nešpory", napsaná takovým způsobem, aby mohla vyjádřit vášně, tragédie a majestátnost probíhajících událostí.

Všechny problémy, které byli základem vyprávění Runcimana perfektně ukázaný. Kniha "Sicilské nešpory" výborně napsaná a slouží jako vynikající úvod do politických událostí, které převládaly ve Středozezemním moře v druhé polovině 13. století.